

ARNHEMSE SCOUWANT.

De prijs der Courant, die geregeld vijfmaal in de week wordt uitgegeven, en wel op Dinsdag, Woensdag, Donnerdag, Vrijdag en Zaterdag, is 15 in de drie maanden.

ZONDAG 22 FEBRUARI.

De prijs der Advertentien, die men wil plaatsen, is 100 en voor de eerste twee maanden 20 letter, behalve 25 voor de laatste twee maanden.

Eene nieuwe distinctie, den heer VAN HALL te beurt gevallen.

Aan den heer VAN HALL viel donderdag eene distinctie te beurt, heedanige maar zeldzaam eenig minister gehoot. Met algemeene stemmen verwierp de Tweede Kamer (zegge de Tweede Kamer) der Staten-Generaal een wets-ontwerp, door Zijne Excellentie voorgesteld. Men herinnert zich een dergelijk voorval onder eenen vroegeren minister van financiën, die ook eene zijner voordragten verwerpen zag door allen minnen, slechts ééne stem verhoef zich in zijn voordeel: maar dat was zijre eigene, want die minister was tevens lid der Kamer. De heer VAN HALL, jaloersch ook op die eer, heeft zich die distinctie weten te bezorgen.

Wat was de hoofdreden, waarom de Kamer zoo eenstemmig het wets-ontwerp ropens de bezwaarschriften in het stuk der directe belastingen, enz. verwierp? Men moge het gelooven of niet, deze was, dewijl het strijdig was met de grondwet. Men vraagt misschien, hoe het mogelijk is, dat de heer VAN HALL een ontwerp zou voordragen, strijdende met de grondwet; die heer is immers het hoofd der behouders van al wat waggelt op vernieling dreigt: wat waggelt meer dan de grondwet, — en zou hij die dan niet behouden? Dat schijnt in den eersten opslag zeer waar en mooi, maar bewijst inderdaad niets; want het is niet het behoud der grondwet, om welke zich de heer VAN HALL zoo zeer bekomert, maar het is de slender, welke onder haar ontstaan is; de rigting, welke gedeeltelijk door de bestuuring onder haar het bestuur der land- en zeezaken heeft, welke hem boven alles aan het hart ligt. Dit tracht hij te behouden, en, ten einde dit te gemakkelijker te kunnen doen, moet eene grondwet, van welke zelfs de heer VAN DUINDIJKER de gebreken en het onvoldoende heeft moeten erkennen, behouden worden, althans voor zoo verre het behouden heeten mag, haar de willekeurige en haar vreemdste uitleggingen op te dringen.

Wat wilde dan de heer VAN HALL invoeren, dat, volgens de Tweede Kamer, met de grondwet streeft? Wanneer iemand zich bij de bestuuring der belasting bezwaard rekende, zou hij zich kunnen beklagen en gedeputeerde staten zouden

daaromtrent uitspraak doen. Die beslissing, echter, moest, volgens den heer VAN HALL, door den koning kunnen vernietigd worden; iets, wat, met andere woorden, hierop nederkomt: wanneer wij ons beklagen over den minister van financiën, zullen gedeputeerde staten tusschen hem en ons beslissen: maar hij zal later beoordeelen of hem hunne beslissing bevalt; en zijn zij zoo gelukkig niet, hij zal door hunne beslissing de pen mogen halen. Bij slot van rekening bleef dus oas regt geheel van den man, over welchen wij klaagden, afhankelijk. Welk een geschikte waarborg voor de belastingpligtige tegen overdraven fiscaliteit? De minister regter over zijne eigene handelingen!

Wanneer men eenig gedeelte der administratieve rechtsmacht aan gedeputeerde staten opdraagt, en zich door hunne uitspraak bezwaard vindt, behoort te magt, tot welke men zich wendt, althans het vermoeden van onpartijdigheid voor zich te hebben. De heer VAN HALL vindt het beter, dat de partij, die het geding verloren heeft, zich tot regter in hooger beroep opwerke. In zijne wijze van redeneren en handelen vinden wij zulk een plan volkomen consequent; want van constitutionelen zin of logische juistheid kon bij dien minister wel geene reden zijn.

De heer VAN HALL, echter, van zijne zijde, beroept zich ook op de grondwet, maar gelijk hare dubbelzinnigheid hem anders voordeelen verschaft, zoo heeft deze nu in zijn nadeel gewerkt. Artikel 147 dier grondwet zegt: »De koning heeft het vermogen te besluiten, der staten, die met de algemeene wetten of het algemeene belang strijdig mogten zijn, te schorsen of buiten effect te stellen.» Op de onbepaaldheid van dat woord besluiten verwijst de minister en strekt dit ook op de uitspraken in administratieve geschillen uit. De uitslag sal den minister leeren, dat die dubbelzinnigheid ook voor hem hare bezwaren hebben kan, en gelijk zij tot hiertoe voor het bestuur een middel was, om al het gebrekkige en verkeerde, dat bestaat, te behouden, — zoo zou het eens bij het omslaan der gemoeiden een middel kunnen worden, waardoor men op elke wijze het bestuur zou kunnen bemoeielijken en eindelijk zelfs het regeren onmogelijk maken. Alle ver-

standigen zullen er te meer door overtuigd worden van de noodzakelijkheid eener hervorming der grondwet, welke voor iedere magt duidelijke, niet te miskennen regels stelt.

Buitenlandsche berigten.

DUIFSCHLAND.

Frankfort, 27 febr. De laatste berigten uit Rome luiden bij voortdoring zeer ongunstig over de stemming in de provincien en bijna dagelijks hoort men van aanvallen op het leven van bijzondere personen. Het schijnt meer en meer te blijken, dat de ontredenen met het buitenland in verbinding staan.

Betreffende de onderhandelingen tusschen Rome en het hof van St. Petersburg, circuleren verschillende geruchten. Zoo wil de *B. Allg. Zig.* weten, dat Rusland zou verklaard hebben geneigd te zijn tot het verleenen van godsdienstige vrijheid aan de roomsch-katholieken in Rusland en Polen, zoodat de H. het grondbeginsel van kerkelyke en godsdienstige vrijheid op dezelfde eigen grondgebied zou verleenen, en aan andersdenkenden het stichten van scholen en kerken in den Romeinischen staat zou staan.

PRUISSEN.

Berlijn, 26 febr. De Koning is voortdurend, al overmorgen, vergezeld van de prinses, den minister van eeredienst, en andere hooge ambtenaren, over den spoorweg naar Wittenberg te begeven, ten einde aldaar de eijering van den stouwing van Lutzen, op den 14den, bij te wonen.

Berlijn, 26 febr. De *Allg. En. Zig.* deelt het volgende. Bij de voortzetting van het, volgens onze vroeger mededeelingen medegedeeld, onderzoek in zake van de in het groothertogdom Posen en in eenige vruggen tot het groothertogdom Warschau behoorende gewesten van West-Pruisen ontdekte zamenlooping, zijn de autoriteiten tot de overtuiging gekomen, dat de hooger leiders dezer beweging, niettegenstaande vijf (alrijke arrestatiën der betrokken personen uit 1846) stonden, evenwel hunne plannen vervolgd en y door handlangers der Poolisch uitgeweken zangest. de losbarsting eener werkelijke onrustiging in zake van de voortschrijden. Daar men toegelijk kennisde van de tegengest. bedoelt had, was in men op slag 14000 dezer arrestatiën ontgagen degenen onder hen, welke in dezen aanvang waren; en heeft men het afbreken van eenige bewoordinge buiten afgelegene gewesten, niettegenstaande. Opdat de in de provincie verstrekte deelgenoten der zamenlooping door de gehandelden, en in Posen niet vóór men 14000 werden gewaarachtend, waren de posten der landgedurende eenige uren, gesloten; en zigene, was alles rustig. De personen, tegen welke op den 14den dezes hervolg van gewaagden omzetting, afgeleid werden (20 in het geheel), behoeven grootendeels tot de klasse van jonge gewaagden der provincie, en men tracht de zangest. te onderhouden nanten van zangest. zangest. aan, en den anderen eab de zangest. zangest. en zangest.

ENGLAND.

Londen, 28 febr. Het groote debat (zede gisteren) de *Times* heeft zijre trage langdradigheid afgeleid. Misschien zal het nog twee of drie dagen worden besteed, eer het zijn einde bereikt. Het dat er in de voorgaande redenen, of zangest. dooreel.

Biedt is: „Integendeel, de gang der redenering ter wederzijde is, wat men lang wist. Zelfs de eerste minister vermogt, in eene zijner beste redevoeringen, ter naauwernood eenig onderwerp te berde brengen, dat niet reeds volkomen afgezaagd was. Ter gelegenheid van de „beste der redevoeringen,“ door den heer Peel gehouden, aan de Times niet nalaten dien minister te hekelen op zijn voorstellen — want voor deze verklaart de volksgeest en heeft reeds lang de Times-zelve zich te sterk verklaard, — maar over het late tijdstip, waarin hij, door noodgedrongen, daartoe besloten heeft. »Sir R. Peel (zegt het blad) is, wat hem betreft, maar al te volkomen geslaagd. Het is eene volledige zegpraal van redenering. De oplogt, de oorlogsbuit, de trofeën en banieren zijn van al-overtreffende pracht; maar zoekt ons oog den held, dan zien wij hem aan de wielen van zijne eigene zeggevoets gekluisterd. Alle tegenwerpingen heeft hij met onweerstaanbare kracht verplet, maar die tegenwerpingen waren de zijne; hij heeft eene partij vernietigd, maar de aanvoeder dier partij was nog onlangs hij-zelf; hij heeft handtastelijk getoont, hoe er eene groote crisis bestond; maar die crisis was de noodlottige uitkomst van het looneelospel zijns levens; met eenen geweldigen krachtdruk deed hij het gebouw der beschermende regten en een talrijken drom zijner tegenstanders instorten; maar, even als de gevangene van Gaza, bedolf hij zich-zelf onder den val. Al het treffende der redevoering springt op den rede-naar terug. Hij bewijst de yresselijke zekerheid van eenen hongersnood en de onmogelijkheid van meer te doen dan de ijselijheid daarvan te lenigen; maar hongersnood was steeds eene mogelijke, om niet te zeggen waarschijnlijke, gebeurtenis; en waarom heeft men daarvoor niet gezorgd? Hij bewijst, dat de beschermende regten doodden, dat mededinging nieuw leven geeft; maar waarom is hij zoo langzaam geweest in het doen dier ontdekking? Hij verklaart, dat overvloed een zegen is; hoe kon hij het immer ont-kennen? Zijn gehele leven is door deze eenige daad verbitterd. Nu dertig jaar en langer heeft hij het beschermende stelsel beproefd, en het eenige besluit, waartoe hij komt, is dat des predikers — dat alles is ijdelheid en kwelling des geestes. Gelukkig echter, — hij is gespaard gebleven, om te ondoen wat hij gedaan had. Eindelijk ontsteekt hij een glorierijk schitterend bakelicht: maar welk eene lange reeks van afvalligen, verradert niet levens dat licht aan ons oog?

— De Kamer der Pairs zet hare beraaderingen voort over het wetsontwerp, betrekkelijk de modellen en teekeningen van fabriekwerken.

— De commissie der geheime fondsen, die voor het budget en van de supplementaire en buitengewone credieten voor 1845 en 1846 hebben heden eene zitting gehouden.

— De gezant van Marokko verlaat heden met zijn gevolg Parijs.

— De laatste berichten, nevens den gezondheidstoestand van den heer Philippe Dupin ontrouwen verwekken bij zijn betrekkingen en vrienden groote bezorgdheid.

— Van de expeditie van Madagascar is bepaald afgezien; en het frogat la Belle Poulé zal alleen naar Bourbon en de Indische zeeën zenden.

— Het schijnt, dat de heer Mathon den tegenstand wegens die expeditie ondervonden, als eene nederlaag beschouwde en voornemens was af te treden, doch op verzoek van den heer Guizot van dit voornemen wettig heeft afgezien; intusschen heeft hij uitgesproken dat hij zachtzinnig over het erover te beslissen, in de toekomstige zee behouden, en indien hij in het voorjaar niet geheel zijne persoonlijke afstond, die althans ad-interim aan den heer Foubert, commissaris-generaal voor de marine, over-tuiven.

— Naar men verneemt zal het gouvernement zeer veel versterking van voetvolk, maar vooral van ruiterij, naar Algérie zenden, om het leger aldaar tot 100,000 man te brengen. Deze sterkte had het voor acht jaren. De marschalek Bugeaud verklaarde in der tijd, dat die het onmisbaar noodige cijfer was, om wilde men er in slagen te eindelijk Algérie ganschelek te overhoeden.

— Verschillende officieren van het eerste leger, welke reeds op den oogenblik van vertrek naar Algérie bevonden waren, naderhand, deden zij naar Algérie konnen terug te keeren.

— Gedurende zijn verblijf alhier, heeft de gezant

van den keizer van Marokko die millioen franken uitgegeven in diefstal, geschenken en aankopen van voorwerpen van kunst en weelde.

— Een dagblad deelt de volgende bijzonderheden mede aangaande de oorzaken van de ontbinding des Spaanschen kabinetts:

De ministeriele crisis, welke zoo eensklaps in Spanje heeft plaats gehad, schijnt voornamelijk aan eene intrigue te moeten toegeschreven worden. Een geheel persoonlijk geschil had, zegt men, verdeeldheid in het kabinet gebragt, en vooral den generaal Narvaez en den heer Mon, minister van financiën, tegen el-kander in het harnas gejaagd. De generaal, namelijk, heeft verscheidene buitengewone kredieten verlangd, maar de minister van financiën heeft, zoo veel hij kon, de belangen der schatkist verdedigd en werd hierin ondersteund door de overige leden van het kabinet. Toen heeft Narvaez zijn ontslag gegeven, maar met het stellige voornemen om ook zijne ambtgenooten in zijn val mede te slopen, indien hij hen ten zijnen voordele niet kon doen aftreden. Er zijn twee besluiten uitgesproken, met het consent van den heer Mayans, minister van justitie; bij het een werd het ontslag van den generaal Narvaez, voorzitter van den raad der ministers, aangenomen en het tweede reden hiervan de slechte staat zijner gezondheid gegeven. Het andere benoemt den luitenant-generaal Roncall tot kapitein-generaal van de koninklijke le-gers, ter vervanging van den generaal Narvaez.

Daar intusschen de overige ministers geenerlei nederlaag in de Kamers geleden hadden, integendeel het vertrouwen van de meerderheid genoten, en ongetwijfeld in de slechte gezondheid van henen ex-president geene reden zagen om de regering te veran-deren, — verwachtten zij, dat de generaal Roncall of eenig ander generaal eenvoudig de plaats van minis-ter van oorlog zoude innemen, welke de generaal Narvaez ledig had gelaten. De heer Martinez de la Rosa zou zonder twijfel in het voorzitterschap van den raad hebben kunnen opvolgen. Maar de konin-gin, toen het kabinet haar deze voorstellen deed, ant-woordde met eene stellig weigering; zij verklaarde, dat zij het kabinet als ontbonden beschouwde.

— Gisteren morgen steg een zeer net gekleed heer met eene cabriolet aan de straat in de wijk van de huishoudster, niet op den schijn vertonwende en achterdochtig geworden door eenige kortelings in de nabijheid gepleegde diefstallen, volgde den bezoeker in het geheim, en hem in eene poging tot diefstal op heeter daant betrap hebbende, riep zij om hulp. De hond van een natuurlij koffijhuis opdijt geschreeuw toegeschoten, wilde den dief vallen; maar deze, een scheermes grijpende; kwast den helper zwaar en steeg weder in de cabriolet, welks koetsier hij door zijn scheermes dwong voort te rijden.

Intusschen had het voorgevallene eene zoddante beweging in die wijk veroorzaakt, dat, toen de cabriolet voorbij de wachtkamer aan het einde der straat reed, de wacht zich van den dief meester maakte, evenwel niet zonder hevigen tegenstand te ondervin-den. Met zijnscheermes gaf de man aan den komman-dant der wacht een slag op het hoofd, die echter ge-lukkiglijk afgewend werd door de politieagenten, waarin het mes bleef steken.

Men zond om de commissaris van politie; deze was afwezend; de gevangene moest derhalve den nacht op den post doorbrengen, waar hij in eene steeds aangrijpende woede bleef; den volgenden morgen is hij vervoerd naar de gevangenis van politia.

— Madrid, 29 febr. De Kamers hebben weder eene zitting gehouden.

— De Gaceta bevat heden geene officiële stukken.

— Sedert de ontbinding van het ministerie hebben verscheidene benoemingen in het leger plaats gehad. Generaal Roncall is tot graaf van Alcoy verheven.

nog grooter verwijdering van gevoelen vóórhand, met het voornemen, echter, om in eene avond-bijeen-komst nogmaals betere overeenstemming te beproeven. Hoe nu deze laatste afgelopen en wat daarvan de vrucht zij, is bij het schrijven dezes niet ter mijner kennis gekomen; zoo veel is met genoegzame zekerheid te zeggen, dat vriendschap tusschen de ministers van de Wejer en Malou meer dan ooit te voren onbestaanbaar geworden is.

»Men spreekt van eene waarschijnlijkheid, dat de heer Nothomb, thans gezant te Berlijn, maar gewezen minister der publieke werken, tijdens dat de gearresteerde ingenieur de Ridder directeur der spoor-wegen was; welligt, op grond van de onmisbaarheid der van hem te bekomen inlichtingen in de thans voor den regier gebragte zaak, herwaarts zal worden opontboden.

Binnenlandsche berichten.

's Gravenhage, 28 febr. (Om de uitgebreidheid van het verslag der zitting van de Tweede Kamer van 11 donderdag, heeft het volgende in oorspronkelijk van gisteren niet kunnen worden geplaatst.)

Uit het voorloopig verslag nevens het wetsontwerp tot voortzetting van den weg van 's Bosch naar Cutenborg, blijkt, dat die voordragt ten deel heb-bende het daarstellen eener geregelde gemeenschap tus-schen de steden 's Bosch en Utrecht, door 28 leden in de afdeelingen der Tweede Kamer ondersoekt is geworden.

Alvorens tot de behandeling van het wetsontwerp in de bijzonderheden over te gaan, heeft men van algemeene beschouwingen gewisseld. Daraan betroffen hoofdzakelijk: a. het beginsel en het doel der wet; b. de middelen van uitvoering; bij het ontwerp voor-ge dragen; c. de bijdragen der betrokken provincies.

De uitkomst der aanvankelijke overwegingen was min gunstig, zoo als dit bij de hierna volgende af-zetting zal blijken.

De 28 leden, die aan de deliberatien hebben deel genomen, hebben 17 leden verklaard, vooralsnog en zonder nader beoog niet overtuigd te zijn van de noodzakelijkheid of het overwegend nut van den voorgestelden weg, vooral niet in verband met de kosten daarvan. De overige 11 leden acht; zij waren dit evenwel uit het oogpunt van het belang der militaire verdediging, als uit dat van de bevordering der algemeene welvaart.

Het kwam dien leden voor, dat de daarstelling van den weg in de voorgenomen rigting onoverkomelij-ke zwaarigheden zou ontmoeten, zoodat omdat hij ge-deeltelijk door een laag moerasland strekt, dan overstroming onderheijig moet aangelegd worden, als uithoofde van de moeilijkheden, verbonden aan den overtocht over de verschillende rivieren, welke de lijn afsnijden. Het gevolg daarvan zoude wezen, dat de weg in het gure jaartijds niet die zekerheid zou opleteren, welke in eenen militairen weg een hoofd-vereischte is. Verkiesliker zoude het in, dat omgiet voorkomen, dat de toenadering tot de vesting 's Bosch, zoo mogelijk langs andere straken werd gezocht, in zoverre namelijk de toenadering langs Nijmegen en Breda reeds verzekerd en voldoende moogt ge-acht worden.

Wat nu het nut der overstroming betreft, gaven van de bevordering der welvaart aabelangt, gaven die leden gaarne toe, dat de landstreek, welke de weg doorloopt, bekaamt heeft aan eene goede con-structie, maar dat deze constructie, zoodanig geplaatst en niet voldoende gevestigd, zoodanig gemeenschap samen ook op eene minder kostbare wijze dan de voorgestelde, daargesteld te kunnen worden; en allen gevalle behoerde de daarstelling hoofdzakelijk door de belanghebbende provincies te worden bekostigd, maar nadat zij van het beginsel, dat de lasten gedragen behoeven te worden door het volk, de lusten genieten.

Overigens werd door die leden in bedenking ge-given, of bij den aanleg en de voortzetting van zoodanige spoorweg-linien, het thans wel-geaakt was, om nog nieuweren wegen te maken, in meer dan het volk waarschijnlijk voorkwam, dat Noord-Brabant, met de provincien Utrecht en Zeeland, door middel van spoorwegen, in gemeenschap zou worden gebragt, en deelen aldaar het gehele verkeer van personen en goederen doet zich zonder treksel, waardoor de opbrengst der tollen op spoorwegen, zoodanig be-scheidend zou worden.

De overige leden erkenden de noodzakelijkheid en de nuttigheid van den voorgestelden weg, zoowel uit een strategisch oogpunt als ter bevordering van de algemeene welvaart. Zij staaften, onder anderen, hun gevoelen door de volgende redenen:

Het was toch ontgezeglijk, dat, sedert de scheiding van België, 's Bosch eene allerbelangrijkste vesting was geworden en in eene aanzienlijke grensprovincie gelegen, die tot dusverre door groote rivieren en gebrek aan genoegzame communicatiën van de overige noordelijke gedeelten des rijks als afgezonderd was geweest. De behoefte, om deze grensprovincie en meer bijzonder de voornamste vesting, in dezelve middelpunt gelegen, in gemeenschap te brengen met de noordelijke gewesten, was reeds sedert lang gevoeld geworden. Reeds onder de regering van koning Lodewijk in 1810 was de aanleg van eenen weg in de voorgestelde rigting, ter verbinding van 's Bosch met Utrecht, gedeclareerd geworden, en later, onder de regering van koning Willem I, in den jare 1829, is men op het punt geweest, om met de daartoe benodigde werken eenen aanvang te maken. Uit een strategisch oogpunt kwam ook de voorsz. weg aan die leden voor, te zijn noodzakelijk, ten einde de grensvesting 's Bosch en het verschanse legerkamp, Willem II, met het hart van het land en de linie van defensie van Utrecht in onmiddellijke gemeenschap te brengen.

Vermeerdering van welvaart zcheen insgelijks van den aanleg van dien weg verwacht te mogen worden; want, behalve dat de waarde der eigendommen daardoor verhoogd zou worden, zou die aanleg strekken tot bevordering van landbouw en nijverheid, en alzo eenen gunstigen invloed uitoefenen op het binnenlandsche verkeer en den handel in het algemeen, waarvan de schatkist mede de voordeelen zou ondervinden. Uit beide gezigtspunten kwam het dien leden alsoo voor, dat de weg van algemeen belang en daarom door het rijk behoorde te worden bekostigd.

Wat nu de zwaarigheden betreft, die men bij den aanleg zou ontmoeten, zoo is te dien opzichte door de voorsz. leden opgemerkt, dat deze zwaarigheden, voor zover zij aan de lage ligging van den grond verbonden waren, door verhooging van het terrein konden worden weggeruimd, en dat voortis aan het bezwaar van de geringe breedte van de gronden, die men aan de overtoegsmiddelen aan de veeren kon aanbrengeu, voor zooveel men, namelijk, in dat opzigt niet belemmerd zoude zijn door natuurlijke heletselen, die zich niet laten bedwingen. De aanleg van spoorwegen zou, naar het oordeel der leden, in die lage en moerassige streken of zelfs in de nabijheid van de geprojecteerde rigting (welke men overigens als de meest geschikte beschouwde) wel achterwege blijven, zoodat uit dit oogpunt althans, er geene reden bestond om de voorgestelde onderneming niet goad te keuren. En wat de toenadering tot 's Bosch van de zijde van Breda en Nijmegen betreft, zoo oordeelden zij, dat aan het beoogde doel een groot voordeel zoude worden gedaan, indien men wilde voortis wet toegeven, dat de geraamde kosten van aanleg, in verhouding tot de lengte van den weg, belangrijk te achten zijn; doch men vond hierin op zich zelf geene voldoende reden om de aanleg niet te keuren. Zoo ook de weg zal voortis eenen grooten voordeel, ten aanzien van de nabijgelegen belangrijke communicatiën, welke, terwijl het voordeel van deze onderneming uit een strategisch oogpunt in allen gevallen, ruimschoots tegen het bezwaer wegens krapbaarheid zou opwegen.

§ 2. De meerderheid, welke zich tegen het hoofd- denkbeeld van het wet-ontwerp verklaarde, betrugde ook niet versterkt te zijn geworden in haar ongunstig oordeel omtrent deze voordragt; door de bezwaren, aan het daarbij voorgestelde middel ter uitvoering verbonden. Van de 28 leden, die deel hebben genomen aan de deliberatiën over het ontwerp, verklaarden 23, zich niet te kunnen vereenigen met de oprigting van het bijzonder fonds, daarbij voorgedragen, terwijl slechts 5 leden daaraan hunne goedkeuring konden heedschen. De gezegde meerderheid, welke zij door de regering naar de noodzakelijkheid van den weg in het algemeen belang moeg worden overtuigd, wilde de gelden daarvoor, ten aanzien, op de gewone staatbegrooting niet getrokken, hetzij in eenen bepaalden tijdstip, zoo als vroeger reeds voor de jaren 1844 en 1845 met betrekking tot dezen weg is ge-

schied. Zij meende, dat nitgaan, in het algemeen belang te doen, derzelve eigenaardige plaats op de algemeene begrooting des rijks behoorden te vinden, op welke begrooting ook de middelen behoorden te worden uitgetrokken, waardoor in zoodanige uitgaven zou worden voorzien. Het nalaten daarvan en het creëren van speciale fondsen verbreekt de eenheid in het beheer der geldmiddelen en maakt het overzigt daarvan moeijelijk. Bovendien zou door zoodanige handelwijze de mogelijkheid verloren gaan, om, in geval van overschot op de middelen, eens leening voor te komen. Eenige leden willen de kosten van het werk bestreden hebben uit de sommen, op het budget van oorlog toegestaan.

Naar het oordeel der minderheid, die in de voordragt der regering berustte, zouden door de oprigting van een bijzonder, fonds de inkomsten en uitgaven gemakkelijker en even zeker als bij derzelve opname op de algemeene staatsbegrooting overzien kunnen worden. Die minderheid meende ook, dat de vooringenomenheid tegen de bijzondere fondsen zich ontloopt, een vroeger tijdstip, toen deszelve zonder voldoende toezigt waren, toen de regering eigenmagtig daarover beschikte en de rekenkamer wel gedeeltelijk de uitgaven, maar nimmer de inkomsten controleerde, terwijl thans beide aan haar toezigt en controle zijn onderworpen. Overigens heeft deze minderheid, uit de omstandigheid, dat er bereids op de begrootingen voor 1844 en 1845 sommen voor den aanleg van den voorgenoemen weg zijn toegestaan, de gevolgtrekking afgeleid, dat aan dien aanleg reeds door de wetgeving eens aanvankelijke goedkeuring is gegeven.

§ 3. De groote meerderheid der leden, die den aanleg van den voorgestelden weg, veel meer van plaatselijk dan van algemeen belang beschouwden te zijn, was dan ook van gevoelen, dat de daarvoor benodigde leening door de provinciën, door welke hij zou loopen, moest worden gewaarborgd, en in allen gevallen, dat de bijdragen der provinciën als te gering moeten worden aangebracht; waartegen, echter, door de minderheid is aangevoerd, dat de provinciën Gelderland en Noord-Brabant zich bereids vele geldelijke offeringen hadden getroost tot verbetering van de gewestelijke communicatiën, en bepaaldelijk, dat de provinciale Staten van Noord-Brabant in den laatste tijd, nog eens negotiatie van 300,000 tot dat einde hadden goedgestemd, waardoor ook de belangen der schatkist waren bevorderd.

Daarna is men overgegaan tot de beschouwing van het ontwerp van wet zelf, en, onder anderen, blijkt daaruit het volgende:

Art. 2. Men wenscht in de wet de bepaling opgenomen te sien, dat de geldleening in geen geval beneden pari geplaatst zal kunnen worden.

Eindelijk hebben sommige leden verklaard, niet te kunnen begripen, waarom in het ontwerp een zoodanig maximum van rente is voorgedragen, dat de regering zelve betwijfelt, of op dit oogenblik wel de benodigde som tegen zulk een lage rente verkregen zou kunnen worden.

Ten aanzien der begrooting, bij het wet-ontwerp gevoegd, wordt gezegd, dat het gemis aan de nodige inlichtingen zich vooral bij de beoordeeling daarvan liet gevoelen; het bedrag der verschillende posten, daaronder vermeld, kon alzoo niet juist beoordeeld worden.

Wat de beoordeeling van den vorm der begrooting betreft, heeft men opgemerkt, dat de wet niet te wenschen overliet en niet aan de vereischen eener begrooting voldeed; men had gaarne daarop meerdere specificatiën aangevraagd; er ontbrak onder anderen een post voor renten van het kapitaal, gedurende het tijdvak, dat de weg niets zou opbrengen. Eindelijk is men van oordeel, dat de vorm der begrooting niet bevorderlijk zal zijn aan de geregeld controle der rekenkamer, met betrekking tot de sommen, voor den aanleg van den weg vereischt, en men vrees, dat die vorm haar toezigt zal bepalen op de bereikbaarheid om te zorgen, dat het bedrag der toegestane sommen niet werde overschreden.

Algemeen werd alzoo het verlangen te kennen gegeven, dat de begrooting in den vorm daaraan eisen kon worden opgemaakt, dat zij aan de ene zijde de uitgaven en aan de andere zijde de inkomsten of middelen zou bevatten, en dit zoowel ten aanzien van de kosten van de oprigting van den weg, als van de uitgaven en de opbrengsten in de voortvoering.

's Gravenhage, 19 febr. De heer Mercier, Belgisch gevolmagtigde voor de onderhandelingen wegens een handelsverdrag met Nederland, heeft hedan deze residentie verlaten, zich naar België begevende. Die onderhandelaar wordt, echter, spoedig hier weder terug verwacht.

— Gisteren is de boekverkooper J. Du Mes, uit het huis van burgerlijke en militaire verzekering alhier, gevankelijk naar Arnhem overgebracht, om op den 21sten dezer maand voor het provinciaal gerechtshof van Gelderland, in zake van H. Meeter, te worden gehoord.

Rotterdam, 19 febr. Men weet, dat den heer C. Soetens, eenigen tijd geleden, concessie is verleend tot het leggen van een asphalt-spoor tusschen Amsterdam en Haarlem, en dat ten jare 1844, door hem, in vereeniging met jhr. E. T. van Starckenborg Stachouwer tot Wehe, een geschrift, ofschoon niet algemeen verzonden, uitgegeven is, getiteld: *Iets over de ijzerbanen en het asphalt spoor in den straatweg van Amsterdam op Rotterdam*; van welk geschrift thans exemplaren bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal zijn ingediend.

Bovendien heeft de heer Soetens, dezer dagen, een brochure in de Fransche taal doen drukken, die tot algemeenen titel voert: *Asphalt-Spoor*. Een exemplaar daarvan is ons toegezonden; door des schrijvers daarin geopperde plannen in hoofdtrekken te doen kennen, willen wij geenszins geacht worden voor zijne beweringen; ook tegen de ijzeren spoorwegpartij te kiezen.

Na, in de inleiding, het asphalt-spoor als verbeterd middel van vervoer, als bron van nationale welvaart, en als bestemd tot het met voordeel vervangen der ijzeren spoorwegen, te hebben beschouwd, en na in het tweede gedeelte de voordeelen van het spoor tusschen Amsterdam en Haarlem; waarvoor de concessie verkregen is, aangevoerd, en de kosten en baten dier onderneming in cijfers aangewezen te hebben, wijdt de schrijver het derde gedeelte der brochure aan de ontwikkeling van zijn plan tot het leggen van een asphalt spoor van Antwerpen, over Rotterdam, naar Amsterdam en den Helder. Bij het Nederlandsch gouvernement is bereids door hem concessie gevraagd, van de Belgische grenzen, nabij Putten, af, tot den Helder; terwijl hij later bij het Belgisch gouvernement concessie vragen wil voor den korten afstand tusschen Putten en het station van den spoorweg van Antwerpen naar Brussel.

Eene bijgevoegde plaat wijst aan, dat de eerste sectie dezer spoorlinie over Willemstad tot Rotterdam zou loopen; de tweede van daar, thurft over Alphen, naar Amsterdam, en de derde, die het tot huis, aan de overzijde van het IJ, met een brug, over Zandam en alkmaar naar den Helder. Bij elke sectie worden de voordeelen, zoo in kosten van aanleg, onderhoud en vervoer, als in tijdwinst bij het transport, boven de ijzeren spoorwegen heesferd.

Eindelijk gewaagt de schrijver van een derde door hem ontworpen plan, waartoe thans de autorisatie en concessie is gevraagd, en hetwelk bestaat in een kolonisatie der duinen van Scheveningen, Texel, de, Katwijk, enz.; in verband met den aanleg van een asphalt-spoor, hetwelk uit het middenpunt van Rotterdam zou uitgaan, en in rechte linie door 's Gravenhage heen, naar Scheveningen, loopen, om zich van daar, ter weerszijde, langs den duinweg uit te strekken. De oppervlakte der ontzielden kolonisatie zou 3124 bouwers weten. Ook hier treedt de schrijver in vele becijferingen, welke de belangstellende in zijne brochure kan volgen.

Leeuwarden, 9 febr. Terwijl de sloombloedigheid van Harlingen op Amsterdam weder tot het voorjaar gestaakt en men alzo genoodzaakt is de reis derwaarts met den beurtsman te doen, hoort men weder bij voortdoring klagten over het onaangetreffe van, bij de aankomt te Amsterdam, zijne geaden. Het beenen stads-commissie op eenen allerheest. geaden. Het le moeten laten onderscheiden.

Waarom de regering van Amsterdam, die de vrijheid van handel zoo zeer voorstaat, negans het vrye verkeer der kooplieden van de beide stad naar de andere re door dezen maatregel veel bemoeijelijk, weten zij niet. Altijd achter blijft deze handelwijze niet consequent. Moge het bestuur van Amsterdam, het wel overwegen, dat ieder, die van Nederland het regt heeft, om dezelve belastingen, die welke te Amsterdam bestaan, in te voeren, om den bijaldien

dit geschiedde, iemand, die, bij voorbeeld, van Amsterdamsche commiezen doen ons steeds aan de Fransche regering denken, welke zich door zulk eene handelwijze den algemeenen haat berokkend heeft. Desniettemin blijven wij de hoop voeden, dat dit bestuur de opheffing van dezen ongehoorden maatregel ten spoedigste bevelen zal, om niets meer dan hun eens gegeven woord gestand te doen, waarbij het de belofde afgelegd heeft, de bedoelde belasting slechts voor een bepaalden tijd te heffen, welke echter reeds voorlang verstreken is.

Zwolle, 19 febr. De verdere behandeling der zaak van den heer A. van Hulst, te Kampen, voor het provinciaal gerechtshof van Overijssel, is thans bepaald op woensdag den 25sten dezer.

Arnhem, 20 febr. De bekende Meeter, welke sedert eenige dagen in het huis van arrest hier ter stede bewaard wordt, ligt ziek ten gevolge van de vermoeijenissen, welke hij, gedurende zijne overbrenging van s Gravenhage naar herwaarts, ondergaan heeft. Wij weten niet wat men denken moet, als, zonder eenige aanwijsbare oorzaak, iemand geboeid en grotendeels te voet, van s Gravenhage over Amsterdam, Harderwijk en Apeldoorn, hieheen wordt gezonden. De naaste weg loopt regstreeks over Utrecht, de zwinigste voor het rijk is de verzending per spoor-trein naar Amsterdam, en van daar op dezelfde wijze herwaarts. Met geringe kosten kan op die wijze een gerechtsdienaar uit s Gravenhage op eenen dag zijnen last volbrengen, en terug zijn. Het is onbegrijpelijk waarom men dien langen omweg gekozen heeft.

Bitter heeft Meeter zich tegen de regenten van het huis van arrest beklagd over de ondergaane behandeling. Na in eenen marsch van Harderwijk naar Apeldoorn te hebben geloopt, waar hij doodmoede of doornat aankwam, werd hem daar tot nacht verblijf aangewezen het gevangenisshok van het kanton-gerecht, dat tot ameublement eene krib met eenig morsig stroo bevat. Men schijnt te Apeldoorn slecht toezigt over de gevangenen en de benodigde reiniging derzelve te moeten, hetgeen vooral noodig is in eenen tijd, dal daar telkens landloppers en bedelaars vernachten: althans Meeter heeft bij zijne aankomst alhier de grieving moeten ondergaan van zijne kleederen tegen de gewone gevangenis-pluim te verwisselen. Met een verdoemde gabi, men in den regel menschlijker om: op zijn bedruke, dat Meeter nog niet eens een beschauldigde, maar slechts een verdachte is.

Trouwens die verdenking duurt nu reeds vijf maanden. Het wordt tijd, dat men hem en zijne toegeliefden in staat van beschuldiging stelle, of, zoo de geanden daarbij onbreken ontsle.

Men is hier algemeen begaan met zijn lot: want wat hij ook misdaan moge hebben, hegeen tot dus-ver een gebeld blijft, schijnt zoodanige behandeling voor iemand, die nog slechts verdacht wordt gehouden, onverdraag.

De verdenking, die tegen hem bestaat, moet overigens wel van zeer gewigtigen aard zijn; althans het is zelfs hier ter stede, onmogelijk tot hem door te dringen. Dit is het zwaarste van de geheele zaak. Dat men eenen verdachte een tijdlang henen toegang stelle, om afspraken met medeschuldigen te voorkomen, kan men laten gelden; maar dat men iemand, tegen wien de instructie reeds vijf maanden heeft kunnen gevoerd worden, in zene ver- vorderde plaats, waar hij geroepen is om zich in regten te verdedigen, zelfs vooe advokaten buiten allen toegang houdt, die hem van raad wenschen te die- nen, is een onbegrijpelijk.

Hegeen wij hier schreef van de letterlijke waar- heid. Twee onzer regtergeserden hebben, op hun drin- gende verzoek van hem te wenslen toegelaten, van den heer procureur-generaal ten antwoord ontvangeu: dat hij zoo stelligen last had ontvangeu, van den ver- dachten Meeter biiien allen toegang te houden, dat is dat verzoek niet kon worden getreden.

Voor de eer onzer justitie is het te wenschen, dat de stuiter, welke deze zaak bedekt, spoedig worde opgeheven, en die geheimen worden opgehelderd.

Jingezonden stukken.

Hoe de heer DIJKMEESTER, advocaat-generaal bij het hof van Gelderland, bedreigd wordt met eene vervolging wegens boosaardigen en openbaren hoon tegen den persoon des konings.

De heer DIJKMEESTER heeft zich bijzonder uitge- slookt en de vervolging tegen den uitgeret deser con-

rant te regvaardigen en te handhaven. De kleen zij- ner redener, de kracht zijner argumenten waren zoo groot, dat niemand, die ze aanhoorde, redelijkerwijze meer twijfel mag voeden of de heer C. A. THIE- ME zal tot de billijke, vijfjarige kerkerstraf worden verwezen. Gelukkig genoeg voor Zijn Edede, dat de cellulaire opsluiting nog niet is vastgesteld, en dat Zijn Edede dus het geveschap zal kunnen genieten van den heer advocaat-generaal DIJKMEESTER.

Ach ja, het is niet anders! Terecht, zeer terecht, heeft mijnheer DIJKMEESTER (1) met onwrikbare be- wijsgonden aangehouden:

1. Dat het boos opzet, de dolus, in zake van hoon en laster, steeds moet worden voorondersteld;

2. Dat hiernit regstreeks volgt, dat een schrij- ver, die eene troonrede in een verachtelijk daglicht stelt, geacht moet worden boosaardiglijk den per- soon des konings te hoonen en te lasteren;

3. Dat, al geeft zoodanig schrijver te kennen, en al bedoelt hij met zijne beleedigende uitdrukkingen, alleen den steller dier rede te treffen, welke hij voor- onderstelt de heer VAN HALL te zijn, — zulk niets ter zake afdoet, en in geen opzigt het resultaat wegneemt, bestaande in het boosaardig hoonen des konings; en

4. Dat overigens die suppositie van een an- der persoon, dan de koning, als steller der troon- rede, tegen welke de schrijver zijne beleedigingen rigt, geacht moet worden van zijne zijde eene slim- heid te zijn, een list, om zich tegen de strafwet te vrijwaren, en dat juist uit deze omstandigheid ten duidelijkste blijkt, dat hij het boosaardig oogmerk gekoesterd heeft, van den persoon des konings te hoonen en te lasteren; welke boos opzet nog meer uitkomt, in de eerste zinsnede van het artikel, luidende: »Al wie het hart warm klopt voor vorst en vaderland, daar zoodanige zinsnede, door iemand, die dagblad artikels schrijft, slechts ter neder gesteld kan worden, om zich ook echter zoodanige gevoelens te verschui- len en zijne boosaardige oogmerken te verbergen.

Wij zijn dat alles geheel met u eens, mijnheer DIJKMEESTER! Wij zijn met u overtuigd, dat ieder, die in het openbaar schrijft of spreekt, de allerspoed- ste en misdadigste oogmerken en bedoelingen koestert; althans men moet dat aannemen, tot zoolang hij bewezen zal hebben, bij voorbeeld door getuigen of door authentieke akten, die bedoelingen niet te hebben gehad. Dat kan nu soms wel wat moeilijk vallen, maar dat komt er niet op aan; de gevaugenissen zijn ruim genoeg, en hoe meer nuttige en nijvere burgers daarin zitten, hoe beter. Over een troep ambtenaren, oude wijven en onmondigen valt het regeren zoo ligt.

Maar, mijnheer DIJKMEESTER, wat hebt gij mij doen schrikken! Zie, ik was geheel weggesieept door uw betoog; uwe grondige bewijsvoering had uwe stellingen in mijn hoofd als zoo vele axiomas ingeprent; — en daar hoor ik u plotseling uitroepen, uitroepen van uwen Grootachtbaren zetel tot een talrijk publiek: »Wij noemen dus des KONING- EREN LASTERSAAR!"

Dat is handlastelijke hoon en smaad jegens den per- des konings; en gij kent artikel 1 van de liefelijke wet van 1 juni 1830!

Gij hebt het boosaardig gezegd; daar behoef men niet aan te twifelen; men moet den dolus aannemen, tot dat het tegendeel bewezen zal zijn; en bovendien, iemand, die in het openbaar spreekt, moet steeds ge- acht worden de misdadigste oogmerken te koesteren. Gij-zelf hebt het gezegd:

Wat een ramp des uw gezin, en voor uwe be- trekkingen, zoo gij het volgedig bewijs niet leveren kunt van het negatieve, dat gij, stamelijk, dat boos opzet niet hebt gehad.

En ach, het bewijs van het negatieve is altijd en overal eene onmogelijkheid!

Gij zult u welligt daarop beroepen, dat gij dade- lijk uwe honende woorden hebt ingetrokken, en zoodanig verbetert, door te herhalen: »Wij noemen dus den schrijver een lastersaar des konings;» maar, och kom, dat was immers niets meer dan een stem- heid, een list, om u te dekken voor de strafwet? Deze list bevestigt, integendeel, het regts vermoeden, dat gij werkelijk boosaardiglijk die lofende woer- den hebt geuit.

Mischien zult gij ook ter over verdediging bij- brengen, dat de geheele strekking van uw betoog en vele daarin voorkomende zinsneden juist bliken dragen, dat gij den koning eerbied en achting ver- draagt, en niet hebt kunnen bedoelen, hem te be- leedigen; — maar, eilieve, dat is die verdediging zoudt gij de zaak slechts onger maken; han, ze om Godswil achterwege; immers dat geheele betoog was niet meer dan een list; en zoodanige zin- sneden kunnen door zekhand, die in het openbaar spreekt, slechts gezegd zijn geworden, om zich ach- ter die gevoelens te verschuilen en zijne boosaardige oogmerken te verbergen.

Het is uwe eigene leer, mijn heer DIJKMEESTER! gij zult mij dus wel niet tegenspreken.

Intusschen heeft deze zaak toch eene goede zijde. Wij kunnen den heer THIEME geluk wenschen met goed geveschap, gedurende de onvermydelijke, vijf lange jaren gevangenisstraf.

Sommigen zeggen, dat de heer DIJKMEESTER expres die woorden heeft laten hooren, om zich te wreken over den dwaag, van op HOOPER BEVEL, zoo doorluch-

(1) Uit het verslag van de adstructie van Z. Ed. Groot Achth. requisitoir, dat later zal worden medegedeeld, zul- len deze bewijsgronden bliken.

tige theoriën te moeten uitbazinuen, en om het on- gorigijnde derzelve aan te loonen.

Wij zijn niet van hun gevoelen. Anderen beweren, dat Zijn Ed. Gr. Achtharegemeend heeft, dat het in zijne betrekking niet onnuttig was, zelve eens te onderwinden, wat hij aan anderen zoo bereidwillig op den hals schuift; dat hij dus niets lie- ver wenscht dan eens in de plaats van den heer THIEME te komen, daar op zijne beurt de geleerde vertoogen van dezen of genen ambtenaar van het openbaar ministe- rie aan te hooren; daarbij zou het verlangen, om den heer THIEME geveschap te houden, niet zonder invloed zijn gebleven.

Wij heilen zeer tot het gebelen van deze laatste.

† Arnhem, 20 febr. De dag van gisteren, de geboortedag van s konings oudsten zoon, Z. K. H. den prins van Oranje, moge daar, waar het hoop- lachige geslacht gezeteld is, op eene luisterrijke wijze zijn gevierd. — in Gelderlands hoofdstad is deze vorste- lijke feestdag door de zorg van een onzer aanzienlijkste stadgenooten op eene luistervolle wijze herbastend worden. Ten huize van den graaf van Ranzow werd eene Spiree dansante gegeten, waarop de voorname- ste families uit de stad en derzelder omtrek tegen- woordig waren. Op eene schitterende wijze waren de zalen gedecoreerd en verlicht; de bevalijge wijze, waarop dezelve met oranjebootmen, vorstelijke en na- tionale vlaggen waren versierd, getuigden aan daene zijde van den goeden smaak, en ten andere, dat de ten toon gespreide pracht aan Oranje gewijd was. Aan het souper werd door den gastheer een toast ge- bragt aan Z. K. H. den prins van Oranje! den zoon van den held van Waterloo! den overwinnaar bij Hasselt en te Leuven. s Konings roem herleve in hem en blijve het erdeel van het doorluchtig ge- slacht van Oranje-Nassau; dan zal de leus van Nederlands volk steeds blijven Oranje! Leve Oranje! Met Leve Oranje! weergalnde door de zalen, en getuigde van de geestdrift, die bij de aanwezigen heerschte. Arnhems achtbaar burgerhoofd, de heer baron van Pallandt, stelde daarna, als tolk der burgerij, een feestdrank in, welke niet minder met levendige toejuiching werd beantwoord. Tot laat in den nacht werd deze feestviering voortgezet, welke nog langen tijd den feestvierenden de aangenaamste herinneringen zal achterlaten. ♣.

Advertentien.

+++ Diegenen, welke iets te vorderen hebben van of verschuldigd zijn aan de nalatenenschap van wijlen den Wel Eerwaarden Heer J. A. DERKSON, in leven Oud-Pastoor der Roomsche Katholieke gemeente van Arnhem, en aldaar op den 17den Februarij 1846 overleden, gevete daarvan voor of op den 1sten Maart opgaaf of betaling te doen ten huize van den ondergeteekende in de Rijnstraat te Arnhem.

J. W. BRANDTS
Executeur-Testamentair.

+++ Te Bennekom, bij Wageningen, is eene partij van 5000 en 6000 wal, gekweekte EIKEN HEESTERS, te bekomen. — Te bevragen bij den Kastelain MEKKING, aldaar.

Op Maandag- en Dingsdag-Avond, ter gelegenheid van het VASTENAVOND-FEEST, ten huize van G. XII BERKUM, in de Koningsstraat, te Arnhem.

Op Dingsdag, 24 Februarij 1846, zullen de Duit- sche Operisten van Cies, onder directie van den Heer F. FORTÉ, ten doonede voren

DIE TOCHTER DES REGIMENTS,

Komische Opera, in twee bedrijven. Muziek van RONZETTI.

Arnhem, 20 februari 1846.

Arnhem, 20 februari 1846.

Arnhem, 20 februari 1846. Oude Weit van f 00.00 tot f 0.00; Nieuwe Weit van f 8.25 tot f 11.00; Rogge van f 8.00 tot f 8.50; Boekweit van f 7.00 tot f 8.00; Gerst van f 5.25 tot f 6.00; Fri- sene Haver van f 0.50 tot f 0.60; Voerhaver van f 2.75 tot f 3.50; Witte Boonen van f 0.50 tot f 0.60; Paarde- Boonen van f 7.00 tot f 8.00; Grammes Ervten van f 5.00 tot f 6.00; Groene Ervten van f 0.50 tot f 0.60; Gede- Ervten van f 9.75 tot f 0.00; Koolzaad van f 0.00 tot f 0.00; Arabisch van f 0.00 tot f 0.00; Kloverzaad van f 0.00 tot f 0.00; Mandappelen van f 2.50 tot f 4.00; Boter van f 0.88 tot f 0.95; het pond.

Laterhoogte te Arnhem.

Den 24 Febr. 4 Bl 3 Palm 2 Dajn: gew. Dgor, 15 B.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.